

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง "การศึกษาแบบการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น กรุงเทพมหานคร" มีวัตถุประสงค์ในการวิจัย ดังนี้

1. เพื่อศึกษาแบบการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และจำแนกตามแต่ละชั้นปี เพศ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย สูง ปานกลาง และต่ำ ในแต่ละระดับชั้น
2. เพื่อเปรียบเทียบแบบการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในแต่ละระดับชั้นปี เพศ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยที่ต่างกันในแต่ละระดับชั้น

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างประชากรจากกลุ่มโรงเรียน ซึ่งมีอยู่ทั้งหมด 8 กลุ่ม โดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling) ได้นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 437 คน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 417 คน และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 348 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 2 ชุด คือ

1. แบบสอบถามแบบการเรียนวิชาภาษาไทยซึ่งใช้กับนักเรียนทั้ง 3 ระดับ จำนวน 1 ฉบับ มี 60 ข้อ เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า มีค่าความเที่ยงของแบบสอบถามที่แสดงแบบการเรียนทั้ง 6 แบบ ได้แก่ แบบอิสระ แบบหลีกเลี่ยง แบบร่วมมือ แบบพึ่งพา แบบแข่งขัน และแบบมีส่วนร่วม เท่ากับ 0.94, 0.93, 0.94, 0.93, 0.97 และ 0.91 ตามลำดับ และมีค่าอำนาจจำแนกอยู่ในช่วง 2.00 - 6.00
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เป็นข้อคำถามแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก มีจำนวน 3 ฉบับ ฉบับละ 50 ข้อ ได้แก่ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ของชั้นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.76 ค่าความยากง่าย อยู่ในช่วง 0.21-0.77 และค่าอำนาจจำแนกอยู่ในช่วง 0.21 - 0.88 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.72 ค่าความยากง่ายอยู่ในช่วง 0.21 - 0.79 และค่าอำนาจจำแนกอยู่ในช่วง 0.21 - 0.89 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.70 ค่าความยากง่าย อยู่ในช่วง 0.21-0.82 และค่าอำนาจจำแนกอยู่ในช่วง 0.23 - 0.59

สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถสรุปได้ดังนี้

1. ผลการศึกษาแบบการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และจำแนกตามแต่ละชั้นปี เพศ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ ในแต่ละระดับชั้น มีดังนี้

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีแบบการเรียนวิชาภาษาไทย แบบมีส่วนร่วมมากที่สุด รองลงมาคือ แบบร่วมมือ แบบพึ่งพา แบบอิสระ แบบแข่งขัน และแบบหลีกเลี่ยง

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีแบบการเรียนวิชาภาษาไทย แบบมีส่วนร่วมมากที่สุด รองลงมา คือ แบบร่วมมือ แบบพึ่งพา แบบอิสระ แบบแข่งขัน และแบบหลีกเลี่ยง

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีแบบการเรียนวิชาภาษาไทย แบบมีส่วนร่วมมากที่สุด รองลงมาคือ แบบร่วมมือ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง แบบอิสระ และแบบแข่งขัน

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีแบบการเรียนวิชาภาษาไทย แบบมีส่วนร่วมมากที่สุด รองลงมาคือ แบบร่วมมือ แบบพึ่งพา แบบแข่งขัน แบบอิสระ และแบบหลีกเลี่ยง

นักเรียนชายในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีแบบการเรียนวิชาภาษาไทยแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด รองลงมาคือ แบบร่วมมือ แบบพึ่งพา แบบอิสระ แบบแข่งขัน และแบบหลีกเลี่ยง นักเรียนหญิงในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด รองลงมาคือ แบบร่วมมือ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง แบบอิสระ และแบบแข่งขัน

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยสูง มีแบบการเรียนวิชาภาษาไทยแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด รองลงมาคือ แบบร่วมมือ แบบพึ่งพา แบบอิสระ แบบหลีกเลี่ยง และแบบแข่งขัน

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยปานกลาง มีแบบการเรียนวิชาภาษาไทยแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด รองลงมา คือ แบบร่วมมือ แบบพึ่งพา แบบแข่งขัน แบบอิสระ และแบบหลีกเลี่ยง

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยต่ำ มีแบบการเรียนวิชาภาษาไทยแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด รองลงมาคือ แบบร่วมมือ แบบพึ่งพา แบบอิสระ แบบแข่งขัน และแบบหลีกเลี่ยง

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยสูง มีแบบการเรียนวิชาภาษาไทยแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด รองลงมาคือ แบบร่วมมือ แบบพึ่งพา แบบแข่งขัน แบบอิสระ และแบบหลีกเลี่ยง

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยปานกลาง มีแบบการเรียนวิชาภาษาไทยแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด รองลงมา คือ แบบร่วมมือ แบบพึ่งพา แบบอิสระ แบบหลีกเลี่ยง และแบบแข่งขัน

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยต่ำ มีแบบการเรียนวิชาภาษาไทยแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด รองลงมาคือ แบบร่วมมือ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง แบบอิสระ และแบบแข่งขัน

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยสูง มีแบบการเรียนวิชาภาษาไทยแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด รองลงมาคือ แบบพึ่งพา แบบร่วมมือ และแบบอิสระ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยปานกลาง มีแบบการเรียนวิชาภาษาไทยแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด รองลงมา คือ แบบร่วมมือ แบบพึ่งพา แบบแข่งขัน แบบหลีกเลี่ยง และแบบอิสระ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยต่ำ มีแบบการเรียนวิชาภาษาไทยแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด รองลงมาคือ แบบร่วมมือ แบบพึ่งพา แบบอิสระ แบบหลีกเลี่ยง และแบบแข่งขัน

2. ผลการเปรียบเทียบแบบการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในแต่ละระดับชั้นปี เพศ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยที่ต่างกันในแต่ละระดับชั้น มีดังนี้

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในแต่ละระดับชั้นปีที่ต่างกัน มีแบบการเรียนวิชาภาษาไทยต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีเพศต่างกัน มีแบบการเรียนวิชาภาษาไทยไม่แตกต่างกัน

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยที่ต่างกัน มีแบบการเรียนวิชาภาษาไทยไม่แตกต่างกัน

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยที่ต่างกัน มีแบบการเรียนวิชาภาษาไทยไม่แตกต่างกัน

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยที่ต่างกัน มีแบบการเรียนวิชาภาษาไทยไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากผลการศึกษาแบบการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และจำแนกตามแต่ละชั้นปี เพศ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยสูง ปานกลาง และต่ำ ในแต่ละระดับชั้น พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีแบบการเรียนวิชาภาษาไทยแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อากาภรณ์ ศิริอาคเนย์ (2533: 74) ที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด และสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรทิพย์ บุญรอด (2534: 8) และ สุพรรณ เศรษฐคุณกุล (2536: 82) ที่พบว่า นักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยมีแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด จากผลการวิจัยเรื่องนี้พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด อาจจะเป็นเพราะลักษณะของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น อยู่ในวัยที่ชอบการเรียนรู้เกี่ยวกับประสบการณ์ต่าง ๆ ในชีวิต ด้วยการเข้าไปมีส่วนร่วมโดยตรง ดังที่ เดล โบย์แมน (Dale Baughman, 1972 อ้างถึงใน สุโขทัยธรรมาราช, 2532: 202) กล่าวถึง เด็กที่มีอายุอยู่ในช่วง 11-15 ปี ว่าต้องการกระทำสิ่งต่าง ๆ ต้องการเรียนรู้ ต้องการประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์ต่อชีวิต ต้องการเพื่อน และต้องการมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ และสอดคล้องกับ สุชา จันทน์เอม (2529: 50) ที่กล่าวถึง เด็กที่อยู่ในชั้นมัธยมศึกษาว่า พวกเขามีความคิดเห็นว่าโรงเรียนเป็นสถานที่ที่เขาจะได้ปรับปรุงสภาพในชีวิต โดยการเข้าร่วมกิจกรรมและมีความสัมพันธ์กับเพื่อน ๆ จะทำให้เขาเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น นอกจากนี้ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยในปัจจุบันมีลักษณะการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นให้นักเรียนเป็นผู้ปฏิบัติ หรือมีส่วนร่วมในการปฏิบัติเป็นสำคัญ (กรมสามัญศึกษา, 2541: 1) ซึ่งครูผู้สอนวิชาภาษาไทยจะจัดกิจกรรมต่าง ๆ โดยให้นักเรียนเข้ามามีส่วนร่วมในการค้นหาและพัฒนาศักยภาพของตนเอง ฝึกให้ผู้เรียนได้มีการทำงานเป็นกลุ่ม และฝึกทักษะด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ในลักษณะของทักษะสัมพันธ์ ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้นจึงพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีแบบการเรียนวิชาภาษาไทย แบบมีส่วนร่วมมากที่สุด

จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ทั้งเพศชายและเพศหญิง มีแบบการเรียนวิชาภาษาไทยแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด อาจเป็นเพราะปัจจุบันในการสอนวิชาภาษาไทยมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ซึ่งลักษณะในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนดังกล่าวมีความสอดคล้องกับลักษณะของนักเรียนที่มีแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วม เพราะนักเรียนที่มีแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วม จะเป็นผู้ที่ให้ความร่วมมือในกิจกรรมต่าง ๆ ที่ครูผู้สอนจัดขึ้น ด้วยความเต็มใจ ซึ่ง แอนโทนี กราชา และ เซอร์วิล ไรช์แมน (Anthony Grasha & Sheryl Reichman, 1975: 13) ได้กล่าวถึงผู้ที่ มีแบบการเรียนแบบนี้ไว้ว่า “เด็กที่มีแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วม จะสนใจเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับชั้นเรียนมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพราะเขาถือว่าจะต้องรับเอาความรู้ให้มากที่สุดจากชั้นเรียน” จากเหตุผลดังกล่าวจึงพบว่า นักเรียนทั้งเพศชายและเพศหญิงในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด

และจากการวิจัยที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ มีแบบการเรียนรู้วิชาภาษาไทยแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อาภาภรณ์ ศิริอาคเนย์ (2532: 74) ที่พบว่า นักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมากที่สุด และสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรทิพย์ บุญรอด (2534: 82) ที่พบว่า นักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะลักษณะของแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม เป็นแบบการเรียนรู้ที่เอื้อต่อการเรียนรู้ ซึ่งผู้เรียนจะต้องมีส่วนร่วมและมีกิจกรรมร่วมกันระหว่างเพื่อน ๆ อีกทั้งลักษณะการจัดการเรียนการสอนในวิชาภาษาไทยส่วนใหญ่จะเป็นลักษณะส่งเสริมกระบวนการเรียนเป็นกลุ่ม โดยให้ผู้เรียนเข้ามามีส่วนร่วมในการเรียนการสอนมากที่สุด นอกจากนี้อาจเป็นเพราะสภาพแวดล้อมภายในชั้นเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่นักเรียนส่วนใหญ่อยากจะมีความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนร่วมชั้น ดังที่ ศรีสุดา จริยากุล (2536: 36) ได้กล่าวถึง เด็กในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นว่า “มีความสนใจที่จะวางตัวอย่างถูกต้องในสังคม และต้องการให้ตัวเองเป็นที่ยอมรับในสังคม โดยเฉพาะในหมู่เพื่อนๆ ของเขาเอง” ดังนั้นจึงส่งผล ต่อการร่วมมือร่วมใจกันในเรื่องต่าง ๆ ซึ่งรวมไปถึงเรื่องของการเรียนด้วย ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ มีแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมากที่สุด

2. จากการเปรียบเทียบแบบการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในแต่ละชั้นปี มีแบบการเรียนรู้วิชาภาษาไทยต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อรรถสิทธิ์ วชิรเมธี (2536: 55) ที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในชั้นปีต่างกัน มีแบบการเรียนรู้ต่างกัน และสอดคล้องกับ งานวิจัยของ สุพัฒน์ เศรษฐาคมกุล (2536: 82) ที่พบว่า นักศึกษาที่เรียนอยู่ต่างชั้นปีมีแบบการเรียนรู้แตกต่างกัน จากผลการวิจัยเรื่องนี้ที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในแต่ละชั้นปีมีแบบการเรียนรู้วิชาภาษาไทยต่างกัน อาจจะเป็นเพราะในเรื่องของแบบการเรียนรู้มีองค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลทำให้ผู้เรียนมีแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน เช่น องค์ประกอบทางด้านลักษณะบุคคล ด้านสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียน ดังที่ เดวิด เอ คอลบ์ (David A. Kolb, 1981: 23) ได้กล่าวว่า “การที่แบบการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละคนแตกต่างกันนั้นเป็นผลมาจากลักษณะนิสัยทางพันธุกรรม ประสบการณ์เดิม และสภาพแวดล้อมรอบตัวผู้เรียน” ซึ่ง สุจริต เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์พรชัย (2538: 66) ได้กล่าวถึง ลักษณะของผู้เรียนในวัยรุ่นว่า นักเรียนในวัยนี้ มีความแตกต่างระหว่างบุคคล ไม่ว่าจะเป็นด้านร่างกาย ด้านจิตใจ ได้แก่ ความสนใจ ความคิด ความต้องการ ความถนัดทางการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน ซึ่งสิ่งเหล่านี้ น่าจะส่งผลให้นักเรียนมีแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในแต่ละชั้นปี มีแบบการเรียนรู้วิชาภาษาไทยที่แตกต่างกัน

จากการเปรียบเทียบแบบการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีเพศต่างกัน มีแบบการเรียนรู้วิชาภาษาไทยไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นกำหนดให้วิชาภาษาไทยเป็นวิชาบังคับที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นทุกคนต้องเรียนต่อเนื่องกันทั้งชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ดังนั้น นักเรียนชายและนักเรียนหญิงจึงต้องให้ความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนต่าง ๆ ในชั้นเรียนอย่างเท่าเทียมกัน นอกจากนี้วิธีการสอนภาษาไทยของครูในปัจจุบันได้มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และจัดกิจกรรมต่าง ๆ อย่างหลากหลาย เพื่อให้เหมาะสมกับลักษณะเฉพาะของผู้เรียนที่ต่างกัน จึงเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เอื้อต่อลักษณะของแบบการเรียนรู้วิชาภาษาไทยแบบต่าง ๆ ซึ่งเหตุผลดังกล่าวอาจเป็นปัจจัยที่ทำให้แบบการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นไม่แตกต่างกัน

จากการเปรียบเทียบแบบการเรียนรู้วิชาภาษาไทยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิชาภาษาไทยที่ต่างกันในแต่ละระดับชั้น พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีแบบการเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ อามาทรณ์ ศิริอาคเนย์ (2533: 73) และ นิภาวรรณ รัตนวราวัลย์ (2534: 72) ที่ศึกษาแบบการเรียนรู้ของนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ต่างกัน มีแบบการเรียนรู้ไม่ต่างกัน ซึ่งจากการวิจัยนี้พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิชาภาษาไทยสูง ปานกลาง และต่ำ ของทั้ง 3 ระดับ มีแบบการเรียนรู้วิชาภาษาไทยไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะปัจจัยที่ทำให้แบบการเรียนรู้ของผู้เรียนแตกต่างกันไม่ได้อาศัยปัจจัยด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพียงอย่างเดียว แต่ยังมีปัจจัยอื่นที่ส่งผลให้ผู้เรียนมีแบบการเรียนรู้ต่างกัน ดังที่ แอนโทนี กราซา และ เซอร์ริล ไรช์แมน (Anthony Grasha and Sheryl Reichman, 1975: 15) ได้กล่าวว่า “การที่ผู้เรียนจะมีแบบการเรียนรู้แบบใดนั้นขึ้นอยู่กับวิธีการที่ผู้เรียนใช้ในการปรับตัวให้เข้ากับสภาพการณ์ทางสังคม ความสัมพันธ์กับผู้สอนและผู้เรียนคนอื่น ตลอดจนความรับผิดชอบของผู้เรียนเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนการสอน” ดังนั้น ถึงแม้ว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันก็ไม่ได้เป็นปัจจัยที่ส่งผลทำให้นักเรียนมีการเรียนต่างกัน ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีแบบการเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาแบบการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอนภาษาไทย

1.1 ครูผู้สอนควรมีการสำรวจแบบการเรียนวิชาภาษาไทยของผู้เรียน เพื่อเป็นข้อมูลในการพัฒนาการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับลักษณะของผู้เรียนในชั้นเรียน

1.2 ครูผู้สอนควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยให้มีความหลากหลาย และควรมีสื่อประกอบการสอนหลายรูปแบบ เพื่อให้สอดคล้องกับลักษณะของแบบการเรียนของผู้เรียน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับ ความสัมพันธ์ระหว่างแบบการเรียนวิชาภาษาไทยกับวิธีการสอน และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ทั้งในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย

2.2 ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับ ตัวแปรที่มีผลต่อแบบการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนทั้งในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และตอนปลาย